

27 un, tos atveduši, statīja sinedrija priekšā. Augstais priesteris tiem vaicāja:

28 "Mēs esam jums stingri pavēlējuši nemācīt šinī Vārdā, un jūs ar savu mācību esat piepildījuši Jeruzālemi un gribat, lai Šī Cilvēka asinis nāk pār mums."

29 Bet Pēteris un apustuļi atbildēja: "Dievam vairāk jāklausa nekā cilvēkiem."

30 Mūsu tēvu Dievs ir uzmodinājis Jēzu, ko jūs esat nonāvējuši, To piekārdami pie koka;

31 Dievs Viņu paaugstinājis Sev pa labo roku par Valdnieku un Pestītāju,

lai vestu Israēlu pie atgriešanās un grēku piedošanas.

32 Mēs esam šo vārdu liecinieki un arī Svētais Gars, ko Dievs devis tiem, kas Viņam paklausa."

Apd. 5:27–32

Mīļā draudze!

Varētu domāt, ka Lieldienas ir nosvinētas, olas ir apēstas un laiks pievērsties atkal citām lietām. Tomēr lietas nav gluži tik vienkāršas. Lasot šodienas stāstu par apustuļiem, mēs saprotam, ka tikai tagad viss sākas. Ja mēs skatāmies uz Kristus augšāmcelšanos kā vēsturisku notikumu, kas kaut kad sen atpakaļ varbūt notika, tad Jēzum tā bija atpestīšana, bet mūs šodien tas īpaši neskar.

Nosvini un ej tālāk! Bet, lasot apustuļu darbus, mēs redzam, kā šis notikums pamodināja Jēzus mācekļus un lika tiem rīkoties un turpināt Jēzus iesākto Dieva valstības sludināšanu ar vārdiem un tās apliecināšanu ar darbiem. Jautājums ir, ko Kristus augšāmcelšanās nozīmē mums? Vai tas kaut ko izmaina mūsu dzīvē un ja jā, ko tieši?

Vispirms apskatīsimies, kas bija mainījies apustuļu dzīvēs, lai mums būtu ko salīdzināt. Jau otro reizi Jēzus mācekļi tika apcietināti. Par ko? Tāpēc, ka viņi cilvēkiem pateica, ka Jēzus tos mīl un ka tie ir Dieva bērni? Ne taču! Te bija nopietnāki iemesli. Jūdu valdības acīs viss, ko apustuļi darīja, bija viena vienīga provokācija. Viņi bija domājuši, ka ar Jēzus krustā sišanu visa šī lieta būs nokārtota, bet tagad viss bija kļuvis vēl daudz trakāk. Tā vietā, lai nobītos un liktos mierā, viņi sāk sludināt, ka Jēzus ir augšāmcelies, un ka Viņš ir Valdnieks un Pestītājs! Un Viņa vārdā tie dziedina cilvēkus, un no visām malām sāk rasties viņiem piekritēji. Tas taču nav normāli, pilnīgs vājprāts!

Pēc pirmās reizes, kad jūdu valdība apcietināja Pēteri un Jāni, tie nosprieda, ka nevar noliegt, ka viņi bija darījuši brīnumu, un viņi tos atlaida brīvībā ar pavēli, "**nemaz vairs nerunāt, nedz mācīt Jēzus Vārdā.**" Bet tie nelikās ne ziņas, un tikai turpināja sludināt. Augstais priesteris un pārējie vadītāji ilgi negaidīja. Tie atkal lika Pēteri un pārējos apustuļus apcietināt un iemest cietumā. Apustuļu darba autors Lūka stāsta, ka naktī Kunga eņģelis atslēdza cietuma durvis un lika tiem atgriezties templī un turpināt "**runāt ļaudīm dzīvības vārdus.**" Nekas viņus nevar apstādināt, pat cietums nē. No rīta augstais priesteris ir neizpratnē, kas noticis. Dzirdēdami, ka apustuļi atkal turpina mācīt templī, tie liek tos atvest sinedrija priekšā. Sinedrijs apvienoja galvenos virzienus jūdaismā, un bija ebreju augstākā tiesa un pašpārvaldes institūcija.

Lūka stāsta, kas notika tālāk: "**Tad sardzes priekšnieks ar sargiem aizgāja un tos atveda, ne ar varu, jo tie bijās no ļaudīm, ka viņus nenomētā akmeņiem, 27 un, tos atveduši, statīja sinedrija priekšā.**"

Tā ir interesanta piezīme. Šoreiz jau sargi apustuļus neved ar varu, jo tie baidās no ļaudīm, ka tie tos varētu nomētāt ar akmeņiem. Tātad ļaudis sāka apustuļus aktīvi atbalstīt. To var salīdzināt ar Latvijas brīvības cīņām, ka tikai pēc tam, kad Oskars Kalpaks bija kritis, cilvēki sāka pamosties un aktīvi atbalstīt brīvības cīnītājus. Tā arī šeit Jēzus nogalināšana visiem, kas stāvēja mālā, skaidri parādīja, ka nevar vairs būt vienaldzīgi.

Sinedrijas priekšā augstais priesteris atgādina apustuļiem, ka viņi bija pārkāpuši viņa pavēli neturpināt runāt par Jēzu. Tieši otrādi, cilvēki no visām malām plūda uz Jeruzālemi, lai viņus dzirdētu. Viņš tiem arī pārmeta, ka tie kūda tautu pret viņiem, lai Jēzus asinis nāktu par viņiem, tas ir pret jūdu valdību. Apustulis Pēteris un visi pārējie vienprātīgi atbild, ka **“Dievam ir vairāk jāklausā nekā cilvēkiem.”** Mārtiņš Luters skaidro šos vārdus tā, ka cilvēkiem ir jāklausā valdība, tik tālu, kamēr tā nejaucas garīgās lietās. Ja tā aizliedz evaņģēlija sludināšanu, ja tā liek sadedzināt Bībeles un mēģina ar varu uzspiest savus uzskatus, tad kristiešiem ir tiesības nepakļauties un pārkāpt aizliegumus.

Tad Pēteris arī viņiem sludina Lieldienu vēsti: **“Dievs ir uzmodinājis Jēzu, ko jūs esat nogalinājuši.”** Šeit mums ir jābūt uzmanīgiem, jo tā nav taisnība. Jā, var teikt, ka jūdu valdība bija līdzatbildīga pie Jēzus nāves, bet galvenā atbildība tomēr bija romiešiem, kuriem vienīgajiem bija tiesības notiesāt kādu cilvēku ar krusta nāvi. Vēlāk šī un citas vietas atkal un atkal tika izmantotas, lai jūdus *iztaisītu par grēkāžiem* visām iespējamām problēmām. Tas bija attaisnojums rīkot grautiņus jūdu teritorijās un geto, viņiem aizliegt apmesties kristiešu pilsētās un valstīs, dedzināt sinagogas utt. Pēteris pats saka: **“Dievs Viņu paaugstinājis Sev pa labo roku par Valdnieku un Pestītāju, lai vestu Israēlu pie atgriešanās un grēku piedošanas.”** Tātad Dievs negrib israēliešiem atiebties, bet vest pie atgriešanās un grēku piedošanas. Ar varu un asinskāri kristieši ir panākuši tieši pretējo.

Pētera vārdi sanikno jūdu valdību vēl vairāk, tik ļoti, ka grib tie viņu un apustuļus nogalināt. Tomēr sinedrijā atradās cilvēki, farizeji, kas viņus aizstāvēja. Beigu beigās viņi tika nežēlīgi šaustīti un tad atbrīvoti. Tā vietā, lai skumtu un raudātu, apustuļi to uztver kā pagodinājumu, ka tie bija atzīti par cienīgiem Jēzus Vārda dēļ ciest negodu. Jūs redzat? Lai kā jūdu valdība viņus mēģināja apklusināt, tiem tas neizdevās, ne ar aizliegumiem, ne ar draudiem, ne ar cietumu, ne ar fiziskiem sodiem. Tas uzskatāmi parāda, ka varenie nav nemaz tik vareni, kā viņi iedomājas, un ka cilvēkus, kas ir pārliecināti par savu taisnību, nevar tā vienkārši salauzt.

Ko tas nozīmē mums? Apustuļi sludina, ka Dievs ir uzmodinājis Jēzu un iecēlis Viņu par Valdnieku un Pestītāju. Ar šiem vārdiem apzīmēja tā laika ķeizarus. Apustuļi apliecina, ka krustā sistais Jēzus ir viņu Kungs un Ķeizars. Ja mūsu sludināšana un liecināšana neizraisa nekādus protestus, vai tas nenozīmē, ka esam palikuši pārāk mīkstčaulīgi, ka mūsu vārdiem nav seguma, respektīvi, ka mēs paši vairs neticam tam, ko mācām?

Vai tad mums viss ir kārtībā? Cik daudz cilvēku ir bez cerības, iekšēji miruši, pamesti un pazemoti. Mēs taču katrs savā ikdienā sastopam cilvēkus, kuriem ir nepieciešams kāds, kas apliecina ar vārdiem un darbiem, ka mūsu Kungs ir dzīvs, ka neesam vieni, ka ir vērts sludināt dzīvības vārdus un apliecināt Dieva valstību, kur valda citādāki likumi nekā ikdienas cīņās, kur vienmēr uzvar stiprākais.

Mums kā draudzei ir jālūdz Svētais Gars, lai arī mūs iekustinātu un pamodinātu, lai neesam bailīgi un vienaldzīgi, bet iesaistāmies un dodam liecību par mūsu Kungu. Āmen!

No mācītāja Mārtiņa Urdzes sprediķu arhīva / 28.04.2019. /